

אחמד (שמאל) ו-ב' כאפיה (ימין) וצאלה, שני בניה של פאטמה חממדי, שנהרגה ליד פתח ביתה אשר בקבאטיה, מיריה בגבה.

השכולים

(המשך מעמוד 23)
תולל נפלו על אוזניים אטומות. הן נב'
לעו ברעש הסיסמאות שהשמיע השבאב
אל מול המיכלית תוך גיפנוף אגרופים
והטלת אבנים.
על מה שאירע אחר-כך חלוקות הדיי-
עות. הגירסה הרישמית, זו של שילטונות
הביטחון טוענת כך: החייל שהיה במי-
כלית איבד את עשתונותיו. כשראה ש-
היריות באוויר שלו אינן משפיעות על
קהל המתפרעים הוא נתקף בהלה. ההמון
מסביבו הלך וסגר עליו. לא נותרה לו
ברירה אלא לירות לעבר המתקהלים. אחת
מיריות אלה פגעה בנער בלאל חסן אביר
רוב בן ה-16 והרגה אותו.

„אחד הכדורים פגע בראשו של בלאל
שנפל מייד על הארץ. הייתי במרחק של
כחמישים מטר ממנו. ראיתי איך לפת אה
ראשו בידי ונפל. החייל שירה בו עמד
למטה. עלייד הכביש וירה אלינו למעלה.
למה הוא היה צריך להרוג אותנו?”

הלקה לא

נלמד

היום, בשעות אחר-הצהריים.
אחרי שנודע כי הנער בלאל נפח את
נשמתו, תכנן המימשל הצבאי באיוור
גינן לערוך את הלווייתו בשעות הלילה,
כדי שלא לאפשר התפרעות נוספת. כאשר
נודע הדבר לאנשי קבאטיה הם נהרו ל-
בית-החולים בגינן. התפרצו לחדרי-המ-
תים, נטלו את גופתו של בלאל עוד לפני
שנותחה בניית-השלאחר-המוות שנועד
לקבוע את סיבת המוות. בשעות אחר-
הצהריים הם ערכו לנער מסע-הלווייה
ספונטאני בחוצות קבאטיה.
מקום להניח לתושבים הנוצעים לקבור
את הנער בשקט, ללא נוכחות כוחות צה"ל,
עשה המושל הצבאי שגיאה פאטאלית. נז-
עם על שתושבי קבאטיה חטפו את גוויית
הנער, הוא קרא אליו את ראש-עיריית
קבאטיה, השמיע באוזניו אימים. „המוש-
ל אמר לי: „עכשיו תראו מה נעשה לכם!”
טען ראש-העיר באוזני כתב העולם הזה.
ואומנם, המושל הורה לכוח שמנה כ-
200 חיילים להיכנס לעיירה על-מנת לפ-
קח על מסע-ההלווייה של ההרוג הרא-
שון באותו יום. נוכחות החיילים המוג-
רבת שילהבה את הרוחות, ונתנה את ה-
אות לתחילתה של התפרצות-יצירים חד-
שה. נראה כי היתה זו פרובוקציה מכור-
נת. שוב החלו תדושי אבנים וחרפות כלפי
את זעמם תוך יידוי אבנים וחרפות כלפי
החיילים. קבוצה של שאבאב הציתה את
הכרונט של אחד הגיפנים שחנו בסימטה
צדדית. נראה כי היתה זו עליה מספקת
לפתיחה נוספת ביריות ללא אבחנה.
סיפר אחמד חממה, אחד מבניה של
פאטמה שנפגעה בגבה מיריות החיילים

העם

למחרת הבחירות

הרכבת הפנימית והרכבת

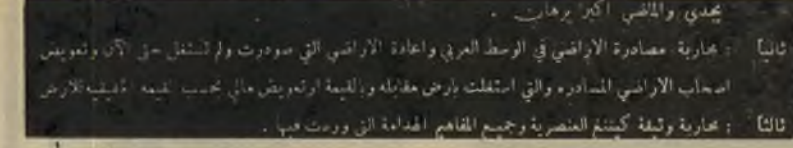
החיצונית של ישראל

עומדות להתנגש

בתאונה הרתיאסון

שבוע לפני הבחירות לכנסת התשיעית
עמדה לפני המדינה חוות קשה.
ענייני-הפנים וענייני-החוץ של ישראל
דמו לשתי רכבות הדוהרות זו לקראת זו,
לקראת התנגשות בלתי-נמנעת.
במישור הפנימי התגבשה השבוע יותר
ויותר האפשרות כי למחרת הבחירות
תקום „ממשלת-ליכוד-לאומי” — קואלי-
ציה של המערך והליכוד. בשביל שימנעון
פרס זהו המוצא הנוח מן הסבך שאלינו נכ-
לעה מיפלתנו. זוהי גם הגשמתו של הלום
יש של פרס: להפוך מנהיג לאומי מוכר
ומקובל על הכל (ראה מינונת).
במישור החיצוני התגבשה באותה שעה
התוכנית האמריקאית להסדר ישראלי-
ערבי. האמריקאים לא טרחו אפילו להמ-
תין בפירסומה עד אחרי הבחירות ביש-
ראל. הם הדליפו, השבוע, כי לא יהיה
מנוס מ„תוכנית-שלום” אמריקאית, מפני

שפה הערבית, למען הבוחרים הערביים.
הוא כולל שמונה נקודות, וביניהן:
● סעיף 2: „נילחם נגד הפקעת אד-
מות במיגור הערבי, ובעד החזרת האדמות
שכבר הופקעו...”
המועמד החמישי של ד"ש וראש מטה
הבחירות האחראי לכרוז זה, הוא האלוף
(מיל.) מאיר זורע. זורע היה, עד לפני
כמה שבועות, ראש מינהל מקרקעי יש-
ראל. בתפקיד זה היה אלוף הפקעת ה-
אדמות הערביות. תוכניתו להפקיע אדמות
נרחבות נוספות בגליל גרמה ל„יום ה-
אדמה”, שבו נהרגו חצי-הריטר ערבים.
זורע הוא אחד מראשי מחנה ארץ-יש-
ראל השלמה. עוד בהיותו פקיד המדינה,
הופיע באורח הפגנתי בכנסים למען סיפוח
השטחים*
● סעיף 5: „לבטל את המחלוקת ה-
ערבית כל מישורי הממשלה...”
מועמד בולט אחד של ד"ש בעשיריה
הראשונה הוא שמואל טולידנו, מי שהיה
עד לא מכבר יועץ ראש-הממשלה לעניי-
נים הערביים — האיש שריכוז בידיו את
הניהול וההנהיג של כל המחלוקת ה-
ערבית במישור-הממשלה. יותר מכל
אדם אחר במדינה, אחראי טולידנו אישית
למצבם של ערביי ישראל.
עובדות אלה ידועות לכל ערבי במ-
דינה, מפליאה רק חוצפתם של אנשי
ד"ש, שניסחו כרוז זה.

עבדולאזיז אבו עראבה
תאריך: 1978. עמדה הארצי של הוועד הלאומי לביטחון
אמצע הארצי השדרה ואתי אמתלת לרשי מפתלה והלימה ארבעים מאלי תכנת לשמה ארבעים
תאריך: 1978. עמדה הארצי של הוועד הלאומי לביטחון

כרוז ד"ש נגד הפקעות האדמה

„ד"ש בפנים, זורע בחוץ!”

חוצפה זו לא נותרה ללא עונש. כאשר
הופיע המועמד השני של ד"ש, האלוף
(מיל.) מאיר עמית בנצרת, והודיע שהוא
מוכן להשיב בטלפון לכל הפונה אליו,
אירעה תקלה. בעל-הבית הערבי ניתק
את החשמל, והאלוף-במילואים נאלץ לש-
בת בחושך, להמתין לשיחות שלא באו.
מקד היושר. מועמדת רצינית נוספת
ל„פרס המצח הנוחשה” היא מודעה של
ד"ש לציבור העיברי. היא הופיעה בי-
דיעות אחרונות ביום ה-5 במאי, ונשאה
את הכותרת „איך נבריא את יחסיהעבו-
דה?”
מודעה זו התחלקה לשני חלקים: רשי-
מה של יעדים „לנו יש דרך חדשה”
ורשימה של דרכי-ביצוע („איך נבצע
את התוכנית?”)
ברשימת היעדים מופיעה מטרה מקור-
רית: „הורדת האינפלציה ל-15%”. זוהי
מטרה רצינית טובה, והיא אמורה במייד
חד מפני שבעלי-התוכנית טרחו לנקוב
אהוז מסויים.
רוב הקוראים התפקו, בוודאי, בקריאת
היעדים. מי שטרח להמשיך בקריאה, ציפה
— בסקרנות מוצדקת — להיוודע כיצד
מתכוונים מומחי ד"ש להשיג את היעד
שגדולי הכלכלנים נכשלו בהשגתו.

מעשה בשכם

טקטיקת-התשה מנעה

בעד אנשי הרב כהנא

ההיכנס לשכם

„נאצים! תתביישו! מכים ילדים!” זע-
קות-המחאה התערבכו בחבטות הגופות
הנגררים, ובשאתן השתוללותם של קומץ
תלמידי-הישיבה שנגררו בכוח אל שילי
הכביש, לעיניהם הנדהמות של הנהגים
(המשך בעמוד 28)

* השבוע נפוצה הבדיחה הבאה: „איך
יודעים שד"ש תקבל רק ארבע מנדאטים?
פשוט מאד: זה כתוב במידדש בראשית
רבה. שם מצוי הפסוק, „ד"ש בפנים זורע
בחוץ”, זורע הוא המועמד החמישי של
ד"ש. הדבר נאמר על מעשהו של אונן בן-
יהודה.

ישראל אינה מסוגלת להגיש תוכנית
רצינית משלה, וכדי לרמוז לישראל ש-
הפעם זה רציני, פורסם לראשונה שיש
ראל אינה כלולה ברשימת הממשלה הא-
מריקאית, המפרטת את המדינות המועד-
פות למכירת נשק. המשמעות: ישראל
תצטרך לקבל אישור נפרד על כל רכי-
שת-נשק, והדבר פותח פתח ללחצים בל-
תי-פוסקים, נוסף על הלחצים הקיימים.
ממשלת המערך-ליכוד לא תוכל לשרטט
אף מפה של החזרת מילימטר אחד של
שטח כיבוש מוחזק. עצם הרכבה גזול
עליה קיפאון מוחלט. היא תצטרך להת-
נגד בתוקף לכל תזווה מדינית, להחזיק
באיבה כל יומת-שלום.

אותה שעה יגברו לחצים של הממשלה
האמריקאית, שתרצה להגיע להסדר אשר
יבטיח את האינטרסים האמריקאיים במד-
חב. כפי שרמז הנשיא ג'ימי קארטר, הס-
דר כזה יכלול את נסיגת ישראל אל גבול
לדת יוני 1967, עם שינויים קלים, והקמת
דבר הקרוי „מולדת לפלסטינים”.
עוד לפני יום-הבחירות, נראה כי ישראל
צוידת עתה לקראת המשבר החמור ביותר
תר בתולדותיה.

הבחירות

פרס המצח הנוחשה

שתי תופעות סימני

את הבחירות לכנסת

התשיעית: פמי פלאטו וד"ש

בכל מערכת-בחירות יש תופעה אחת
או שתיים, המסמלות את המערכה כולה.
במערכת הבחירות לכנסת התשיעית, ש-
תסתיים בשבוע הבא, יש שתי תופעות
כאלה: המיפלגה החדשה הקרויה ד"ש,
והרשימה של שמואל פלאטו—שרון.
עם כל ההבדלים ביניהן, מאחדת אותן
האמונה כי בכוח הכסף ניתן לרכוש מעמד
פוליטי ויצוג פרלמנטרי. מאחדת אותן
גם האמונה הצנינית כי האזרח מטומטם.
אולם בעוד שהצניניות של פלאטו היא
כימעט נאיביות, ויש לה חל של ממזירות
ילדותית, הרי הצניניות של מנהיגי ד"ש
היא מתוחכמת ומתחסרת. מול החוצפה
הגלוית של פלאטו, מציגה ד"ש עונת-
מצח מיקצוענית.
עמית בחושך. אילו היה מוענק בי-
הום הבחירות, „פרס המצח הנוחשה”, הוא
היה מגיע בלי ספק לכרוז שהוציאה ד"ש בי-

התכונות המרוססות

אבירוב. המכונות מנוקבת ככברה במאות
השבאב, שהתפרע בהלווייה הפגיעה

מכונות זו ניצבה במרכז העיירה קבאטיה
בעת שנערכה בה הלווייתו של הנער בלאל
כדורי-רובה, שנירו בידי חיילי צה"ל לעבר
במכונות מעינה עינו ירי ללא אבחנה.
כשעמדה ליד פתח ביתה: „כשנודע לי
שאמי נפגעה ביריות החיילים הייתי בי-
סניף-הדואר, שם אני עובד. רצתי אל
המקום שבו נפלה אמי, הרמתי אותה והכ-
נסתי אותה הביתה. אחר-כך התחננתי קרוב
לשעה שיתנו לי אישור להעביר את אמי
לבית-החולים בגינן. רק אחרי שעה קי-
קבלתי את האישור. אז כבר היתה אמי
גוססת. מגינן העבירו אותה לבית-הח-
לים רומבוט בתקופה. היא מתה באותו ליל
לה, מבלי שחזרה להכרתה. הכדור שחדר
לגבה יצא ליד הצוואר, מעל החזה.”

התכונות המרוססות

כל הסימנים העירו כי בקבאטיה לא
נהרגו מיריות חיילים שגיסו להגן על
עצמם ולהחליף מירי המון פרוע. אלא
דווקא בידי חיילים שבאו להעניש את
התושבים על התפרעויות קודמות.
נראה כי צה"ל לא למד את לקח פיזור
ההפגנות בגל ההתפרעויות של השנה
שעברה. אותה תמונה של ירי באנשים
חפים-מפשע, ילדים וגשים, חזרה על
עצמה. שוב הוכתם נשקו של צה"ל.